Здибались ми ненароком —
Тратить невольницькі літа;
Жизні бурхливим потоком
Нас занесло на край світа.

Дні проминали за днями,
Муки змагались все гірше...
Приязнь зростала між нами,
Приязнь братерня — не більше.

Два-три слівця ненароком,
Дві-три сльозинки на очах...
Я був таким одиноким,
Ласк так хотілось жіночих...

Жеврілась іскра, звичайно,
Наші святі почування,
В серці прокинувшись тайно,
Джерелом стались кохання.

Здіялось те ненароком;
Зрушено все, що дрімало...
Я був таким одиноким,
Так знав прихильності мало.

Став я тинятись без цілі,
Плакати став я, та пізно;
Люди зробились немилі...
Підуть шляхи наші різно.

Бачу весь мир ненароком,
Мовби з-під наглої луди...
Куди б не скинув я оком,
Образ твій мріється всюди.

Вік буду нишком страждати,
Ради не давши з собою,
Нишком про тебе гадати,
Нишком тужить за тобою.

Здибались ми ненароком
Терпіть далеку неволю...
Я був таким одиноким,
Ти ж відшукала вже долю.

Глухо скрізь, холодно, темно;
Смерть повіває могильна...
Щастя я прагнув даремно:
Ти його дати невільна.

Два-три слівця ненароком,
Дві-три усмішки коханих...
Вражений болем глибоким,
Знову б віджив я в кайданах.

Та непідхоже бурлаці
Збуджувать маріння красні...
Ми народились для праці,-
Геть же всі пориви власні!